

gjorde, at den latinske Tale, som Prof. Butler tænkte at holde ved det store Universitetsjubileum i Berlin, havde han (Beck) freet. Og Butler tilfod erligt, at saaledes hang det sammen. — Han har altsaa haft Latin not til at blive haade Dr. phil. og Præsident, men for lidt til selv at skrive en Tale — som han da formodentlig havde tænkt at lade passere som sin egen.

Lidt fra Spencer, Iowa.

Den 25. Juli døde Chr. Mortensen's Hustru i Arnolds Park efter henved 6 Maars Lidelse. Mrs. Mortensen var født i Danmark 19. April 1879, hendes Forældre kom til Chicago, da hun var 2 Aar; her døde hendes Fader. Resten med Moderen til Spencer. Ser blev hun ægteskabet til Chr. Mortensen, som i de sidste Aar har boet i Arnolds Park. Den 27. Juli blev hun jordet paa Kirkegaarden ved Spencer.

Korr.

Fritænkere og Fritænkere. („Nye Tider“)

Dette Blad har sat sig til Op-gave at bekæmpe Fritænkertiet. Og det tror at gøre en god Gerning derved, thi vort Folk har høstet mange bitre Frufter, fordi det ikke har været paa Vagt overfor Fritænkertiet.

Men der er Forskel — ja, selvfølgelig stor Forskel paa Fritænkere og Fritænkere, og det vilde være aldeles forkasteligt at dømme dem alle ens. Det er ingen Stabe til at se lidt paa de forskellige Arter af Fritænkere for ikke at blive uretfærdig mod nogen.

Der er først Bane-Fritænkertiet, som er det mest udbredte. Det er det ligefremme Modsigelse til Banekristendommen, og alt, hvad der med god Grund kan siges imod denne, gælder ogsaa imod det første. Banetro ligesom Bane-Bantro er Uheldigheden. Man har aldrig selv tænkt alvorligt over de store Spørgsmaal, aldrig virkelig sagt Sandhed eller Troen. Man tror — eller man tror ikke — fordi de andre gør saa. Man holder sig til, hvad man har lært — eller hvad Forældre har troet — eller hvad ens Kvinder siger.

Ikke sandt? den Slags Overbevisning er ikke meget værd. Det ved Fritænkere saa godt, naar de angriber den kristne Banetro; kun har de ikke Lov at glemme, at den døde Tro fuldt saa meget angribes af de troende selv. Men allermindst har de Lov at mene, at Banefritænkertiet har mere Værd. Nej, tværtimod, det er endnu langt ringere. Thi Banekristendommen gør ganske vist ikke nogen Gavn, men den gør dog heller ikke ligefrem Fortræd! Og det er netop det, som Banefritænkertiet gør. Det bærer alle de giftige Frufter i Folkelivet, som Opbløsningen af Religion og Moral allevegne fører med sig. Banefritænkertiet er den uhyggeligste og sorgeligste „Overbevisning“, et Menneske kan have. Derfor er det ganske særlig imod denne Landeplage, at „Nye Tider“ raaber Vagt i Gevær.

Men naturligvis er der mange Fritænkere, som har en dybere Overbevisning. Og dog er det ikke givet, at de alle derfor er at betragte som „able“ Fritænkere — et Skiftord, som er ret yndet i vore Dage.

Sagen er jo nemlig, at et Menneskes Livsanskuelse i meget ringe Grad beror paa Tankovervejelser. Den beror langt mere paa et personligt Balm i Samvittigheden: Balm mellem godt og ondt, mellem det, der er efter Guds Vilje og det, der er imod den. Det er saaledes at rent personligt Balm, om et ungt Menneske vil leve i Renhed og Skyldighed eller giver sig sine Øster i Bold. Gør man det sidste, da er man straks i sit Hjerte imod Gud, og da er det jo allernærmest, om man kan berolige sig selv med, at der slet ingen Gud er. Paa samme Maade med Sandhed, Ærlighed og alle kristne Dyder. Vælger et Menneske at ringeagte Sandheden eller at søge sit eget hellere end at tjene

og ellers andre, da har han i Virkeligheden allerede valgt imod Gud — og da ligger Bantroen lige for hans Dør.

Miksa kan det ikke være anderledes, end at en stor Vængde Mennesker bliver vantro, fordi de ikke vil høre sig for Guds Lov, fordi de vil være deres egen Gud og selv bestemme, hvad de vil falde godt og ondt. Men hele den Klasse Mennesker — hvor overbeviste de end er, og hvor alvorligt de kan kæmpe for deres Overbevisning — kan vi jo da ikke betegne som „able“ Mennesker. De vil det onde, det, Gud ikke vil — det, som ødelægger Menneskehjertet og Livet og undergraver Samfundet. Og derfor vil vi bekæmpe dem af hele vort Hjerte.

Ved Siden af dem findes der imidlertid endnu nogle, som har en vaagen Samvittighed og personlig kæmper for at blive gode Mennesker og fremme det gode paa Jorden — og som dog ikke kan komme ud af det med den kristne Tro. Det er den lille Skreds af oprigtige, sandhedssøgende Sjæle, som vi ikke kan andet end baade agte og elske (som Jesus elskede dem). Men om dem har vi ogsaa Lov at tro, at de engang skal findes. Svad det nu end er, der hindrer dem eller mangler hos dem selv, — søger de, søger de med virkelig Oprigtighed Guds Sandhed, skønt de ikke kender ham selv, saa skal de finde. Det har vor Messier lovet: „Hver den, der søger, skal finde.“ Og: „Hver den, som er af Sandhed, hører min Røst.“

Svor gerne vilde vi ikke række den Slags Mennesker en Haand for at hjælpe dem, hvor de har det svært. De trænger i særlig Grad til Forsøn, at Guds Naad maa sprede Mørket i deres Sind. Og selv om man haade maa og bør bekæmpe deres Fornægtelser, fordi den kan gøre saa mange andre Stabe, saa lad os altid stræbe at gøre det, saa de kan mærke, at vi agter deres Ålvor og personlige Sandhed, — den der maa ende med at føre dem til ham, der er Sandheden selv.

Vær stille.

Du Slægt, der som en Storm i Øst-Øen over Jorden hafter, Men aldrig i dit eget Brøst Til Bunden Løddet kaster; Du, som vil granske Livets ud, Men glemmer Livets Ålde, Søg dog engang dig selv og Gud — Vær stille!

Hør op at færdes uden No Fimlemens Livets Døre; Hvor kan i sig en Larm du tro, At du Guds Røst kan høre? Han drager ej i Hjertet ind Som Tordenstorm i Skovey, Han kommer som en sagte Bind Fra oven!

O, hør til Herrens Stemmes Klang, Du trave Slægt, dit Drel Der kommer dog den Tid engang, Da du saar Lov at høre, Naar Gravens dybe Kløfte slaar, Naar Dag og Nat sig stille, Naar Døden raaber kold og haard: Vær stille.

Chr. M. O. L. B. C.

Berlins Belejring.

Et Afsnit af en ung Piges Liv. Af Alphonse Daudet.

Efterstaende gripende Skildring af den berømte franske Føffatter Daudet tager Sigte paa det Tidrum i 1871, da de tyske Tropper belejrede Paris.

i en Værlighed med Altan. Kan De gætte hvorfor? For derfra at være Vidne til vore Troppers Sejrsindtog . . . Staffels gamle Mand! Efterretningen om Slaget ved Wissembourg fik han, lige som han rejste sig fra Bordet. Da han læste Napoleons Navn under Meldingen om et Nederlag, sank han om, ramt af et Slagtilfælde.

Jeg fandt den pensionerede Kystserofficer udfraakt paa Gulvet i Spisestuen med et blodigt og stivnet Ansigt, som om han havde faaet et Kølleslag lige i Hovedet. Staaende maatte han være meget høj; som han laa der, saa han ud som en Kamp. Smukke Træk, prægtige Tænder, tæt, hvidt, krøllet Haar. Han var firfjendstve Aar; man vilde have gættet paa tres.

Ved Siden af ham laa hans Sønnedatter paa Knae og græd. Hun lignede ham. Saa man dem ved Siden af hinanden, kunde man tage dem for to smukke, græfle Medailler, der var slaaede med det samme Stempel, af hvilke den ene var gammel, slidt og noget forstøbt i Næsen, medens den anden var funkende og ren uden at have mistet noget af det ny Præg af Friskhed og Hålligheds.

Den unge Piges Smerte rørte mig dybt. Hun var baade Datter og Sønnedatter af en Soldat; hendes Fader var ansat hos MacMahon's Stab; og Synet af den for hendes Fødder henstrakte Diding maatte fremmane et ikke mindre gyldeligt Billede for hendes Tanker.

Jeg beroligede hende efter Evne, men havde i Virkeligheden kun ringe Haab. Det var et alvorligt Tilfælde af Lammed i højre Side, og det har noget at sige, naar man er firfjendstve Aar. Selve tre Dage laa den unge i den samme ubevægelige, fløve Tilstand. Da kom Reichshofen — De huster hvor forvranget — til Paris. Lige til om Aftenen troede vi alle paa en stor Sejr, tyve Tusinde Preussere dræbt, Kronprinsen taget til Fange. Jeg ved ikke, ved hvilket Mirakel, ved hvilken magnetisk Strøm der var kommet et Ekko af Folkejublen op til den stakkels lammede Mand; men da jeg den Aften kom hen til hans Seng, var han en hel anden. Hiet vor næsten klart, Tungen mindre ubevægelig. Han haabte Kræfter nok til at kunne smile til mig og flamme de to Gange: „Sej! Sej — r! Sej — r!“

„Ja, Hr. Oberst, en stor Sejr!“ Og medens jeg fortalte ham nogle Entfætheder af de indløbne Efterretninger, blev hans Træk mindre fløve, og hans Ansigt opklarede. Da jeg kom ud, stod den unge Pige ligbleg og hulkende ved Døren.

„Daa er frelst!“ sagde jeg, idt jeg deltagende greb hendes Hænder. Det uhyggelige Baan havde næppe Mod til at svare mig. Medens jeg var inde hos den unge, var den rigtige Melding om Slagets Ud-fald gjort bekendt gennem Dø-slag: MacMahon paa Flugt. Sø-ren oprevent! Vi saa forfærdede paa hinanden. Nu var forsvundet ved Tanken om Fæderen, og jeg skælvte for den gamle Oberst. Han vilde sikkert ikke have Modstands-kraft overfor en ny Høstelse.

„Hvad var det at gøre? Lade ham beholde sin Bløde, de Fantastbille-der, der havde kaldt ham tilbage til Livet? Men saa maatte vi lyse.“ „Gode, saa lever jeg!“ sagde den unge Pige og tørrede sine Øjne hvorpaa hun med et irraaelende An-sigt gik ind til Farsæderen.“

Det var et vakkert og sørgeligt Arbejde, hun havde paataget sig. De første Dage gik det enda. Den Gamles Tanker var endnu ontagebde, og han lod sig endnu føre bag Vædet som et Barn. Men efterhaanden, som Sundheden sendte tilbage, bleo Tanken klarere. Vi røttede fortælle ham alle Dørens Begreber og for-fatte Beretninger fra Krigstid-tilstanden. Det var en Hnl at se den nydelige Pige Dag og Nat hset over et Tyslandsfort og stille paa Zaner i det, idt hun bestræbte sig for at opnaa de mest glimrende Re-sultater: Bagaine udenfor Berlin, Frosfard i Bayern, MacMahon ved

*) Historiens Slutning viser dog, at det nytter ikke at lyve, selv om man gør det af Ærlighed. „Dif.“s Red.

Selvfølgelig spurgte hun mig til Raads, og jeg hjalp hende, saa godt jeg kunde. Dog var Ved-stefaderen selv os til stor Nytte under dette indbildte fjendtlige Ud-fald. Han havde saa ofte erobret Tyskland under det første Kæmpe-domme! Han vidste alting forud: „Her kan du se, hvor de nu vil gaa hen: . . . hvad de nu vil gøre . . .“ og hans Spaadom gik altid i Opfyldelse, hvad der fyldte ham med Stoltthed.

9000 Mar.

En ægyptisk Mumie af en Kvinde, der døde og blev begravet for 9000 Aar siden, er for nylig blevet erhvervet til Museet i London og for Tjeblikket udstillet i „Kings College“.

Mumien er funden i Abydos' Konge- og Dronninggrave, som er flere Tusinde Aar ældre end den Farao, der levede paa Josef's Tid. Professore Naville har fundet den under sine nylig foretagne Ud-gravninger i Egypten.

Den forfærdelige Mumie har et lille, brunt Hoved, og flere af Tænderne er fuldstændig ufskadede. Mumien blev fundet i en tyve Aen dyg Hule og var begravet i sammenbøjet Still-ing, saaledes som alle de forhistoriske Folk paa denne Del af Jorden plejede at begrave deres døde.

Det er ikke godt at vide, hvem eller hvad den unge Kvinde har været, men sikkert er det, at hendes Type ikke ligner Negerens. Næ-sens Form maa have været næsten græst, og Kæbpartiet er stærkt udviklet.

De Smaating, som man har fundet sammen med Mumien, er saa mange og saa komplicerede, at de næppe staar tilbage for, hvad en moderne elegant Dames Toilet-værelse indeholder.

Der er saaledes en lille fin, kunstfærdig forarbejdet Morter med Støder til at knuse Sminke i. Lidt stivnet Sminke sidder endnu fast i Bunden. Desuden er der Smykker og Stene, mest Amethystrer og Star-neoler, sletet i de ejendommeligste Former.

Der mangler ikke engang Side-kamme af usjagtig samme Facon som til en moderne Frisur. Der fandtes ogsaa Galsbaand, Barber-knive af Flint og de mest udsagte Vaser.

Ovenstaaende forekom fornylig i „N. Dagbl.“ uden mindste Bemærkning. Men det med de 9000 Aar hører dog vist til de Videnskaber, som ingen ved. „Dif.“s Red.

Franconia løbet af Stablen.

Det nye Cunard Dampskib vil blive det hurtigste i Vokon Ruten.

Det nye Cunard Dampskib „Franconia“ gik af Stablen Lørdag den 23de Juli paa Wallsend-on-Tyne, England, og vil blive sat i Fart tidlig i 1911, gørende sin første Tur fra New York til Middelhavs-Nulststeder den 11. Marts 1911, derefter begyndende sin Vojning til, for nærværende bibeholdt af Li-niens Dampskibe Jovernia og Sago-nia. Om end ikke saa stort i Dimen-sioner, eller bygget med Formaalet at gøre saa stor Hurtighed som Lui-fantania eller Mauretania, saa vil dog dette Skib blive det hurtigste og hurtigste som anløber Vokon Haun og vil have mange Fordele, specielt med Hensyn til Passagerernes Bekvem-melighed, hvilket vil sætte dette Skib i allerførste Række blandt moderne Atlanterhavs-Skibe. Skibets Udbyr og Arrangement vil sikre Dygg og Bekvemmelighed for alle Klassers Passagerer.

Franconia var bygget af Jirmaet Swan, Hunter & Wigham Richard-son, Limited, som ogsaa byggede Mauretania. Det vil have en Dø-belt-Skrue Maskine af den inverteb direct-acting quadruple expansion Type. Skibets Maa! er: Længde 625 Fod; Bredde 72 Fod; Total 18,000 Ton; Displacement Skibet blev døbt af Lady For-wood. Med Untagelse af Maureta-nia, er Franconia det største Damp-skib bygget paa Østkysten af Eng-land.

Table with 2 columns: Book Title and Price. Includes titles like 'Den unge Luther', 'Raaden og Sandheden', 'Herregaardsfolk', etc.

Dana Koloni Alberta, Canada. Man bedes lægge Mærke til, at en af de Maader, hvorpaa vi sælger Land i Kolonien „Dana“ er med Udbetalinger betinget af Afgrøden. Ingen Vøl, ingen Udbetaling. Dette burde være tilstrækkeligt Bevis paa vor Tillid til Sagen.

Skal De rejse? THE OLD RELIABLE CUNARD LINE. Det nye Cunard Dampskib „Franconia“ gik af Stablen Lørdag den 23de Juli paa Wallsend-on-Tyne, England, og vil blive sat i Fart tidlig i 1911.

Billetter til og fra Danmark med Cunard Linien's store, hurtige, sikre og moderne udstyrede Skibe sælges af Danish Lutheran Publ. House, Blair, Nebraska. Cirkulærer og Oplysninger frit paa Forlangende.

Specielt Tilbud! Ved Køb af hele Restlageret af Luthers Reformatoriske Skrifter ser vi os i Stand til at sælge denne værdifulde Bog for den ubetydelige Sum af 85c i Omslag eller \$1.50 i Vælskbind. Den oprindelige Bogladepris i Danmark var 9 Kr. Bogen er vel værd at eje. Danish Lutheran Publishing House.